

[Thorvil Kristensen.]

øjeblikket; det er i hvert fald vigtigt, som også finansministeren siger, at vi ikke svækker den.

Hvad vil det nu nærmere sige? Den højtærede finansminister talte om nødvendigheden af at fastholde det store skatteprovenu. Det kan vi tiltræde under en bestemt forudsætning, men denne forudsætning er også vigtig, og det er, at man så ikke i ly af dette skatteprovenu formindsker overskuddet ved stadig at dænge nye udgifter på, for så spiser man jo overskuddet op, og vi er lige vidt. Derfor er udgiftspolitikken jo en meget vigtig side af finanspolitikken; på længere sigt er det den vigtigste side, fordi det jo på lang sigt er udgifterne, der bestemmer skatternes højde. Det kan ikke nægtes, at den nuværende regering, vel nok belastet af valgkampen sidste sommer, har været mindre forsigtig, end man kunne ønske. Vi har fået et stort antal lovforslag, og på en række områder har regeringen ikke vist den forsigtighed med udgifterne, som vi finder påkrævet.

Jeg må understrege dette meget skarpt, fordi der jo ikke er noget reelt indhold i finansministerens advarsel, hvis han ikke kan få sine kolleger til at holde igen på udgifterne. Må jeg nævne rugbrødstilskuddet; der er ikke mange penge i det, men det bør nu bortfalde. Jeg har flere gange nævnt boligstøtten, hvor man både holder en lavere rente end nødvendigt, og hvor man har været altfor tøvende med den afvikling, som jo engang bør påbegyndes. Jeg kan også nævne skolebespisningen, og jeg har tidligere nævnt statsbanernes sidelinier, som antagelig i nogle tilfælde bør nedlægges.

Det er også en finanspolitisk svækkelse, når man vil lægge skatterne i højere grad op i de indtægtsklasser, hvor opsparingen finder sted. Derfor beder vi om, at man finanspolitisk lægger hovedvægten på hele udgiftspolitikken — det er i virkeligheden det centrale.

Det er også vigtigt, at man opretholder obligationssalget. Jeg har forstået den højt-

ærede finansminister sådan, at man her i virkeligheden fortsætter den tidligere regerings linie; også her har jeg en indrømmelse at kvittere for — og det gør jeg gerne. Når den højtærede finansminister i sin tale siger, at hvis man svækker overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet, betyder det en tilsvarende forøgelse af behovet for salg af statsobligationer — en fortsættelse af den linie, vi har fulgt.

Må jeg forresten benytte lejligheden til at spørge: Hvordan har den højtærede finansminister tænkt sig at ordne spørgsmålet om lovhjemmel for dette obligationssalg? Det er vel sådan, at den lovhjemmel, der findes i boligstøtteloven, ikke ret længe kan blive ved at være tilstrækkelig for det samlede obligationssalg, der er nødvendigt.

Til slut vil jeg lige nævne en ting til, og her kan jeg henvise til årsoversigten side 68. og side 76, hvor der tales om vigtigheden af, at vor konkurrenceevne overfor udlandet er i orden, når vi nu skal til den store ekspansion i de kommende år. Det er jo meget rigtigt og meget vigtigt, at dette bliver sagt. Det bør også her siges, at det ville være meget betænkeligt, hvis der ud af de lønforhandlinger, der nu foregår, skulle komme en væsentlig forøgelse af vort omkostningsniveau. Det er tiderne slet ikke til, hvis der skulle komme en nedgang. Da jeg sagde noget sådant under lønforhandlingerne for 2 år siden, blev jeg angrebet fra socialdemokratiets side, men også her er der jo sket et fremskridt. I år har den højtærede statsminister udsendt en lignende advarsel, og jeg kan derfor nøjes med at give statsministeren min ærbødige og stærke tilslutning — og det gør jeg gerne.

Aksel Møller: Også jeg må måske have lov til at deltage i den almindelige taksigelsestemning. Jeg havde tænkt mig at gøre min tak omtrent lige så udførlig som de tidligere ordføreres, men jeg kan nu nøjes med at henvise til det ærede medlem hr. Thorvil Kristensens tak for den historiske del af redegørelsen, der, synes jeg, giver den